

om andre Samfundsklasser, naar Tiderne blive daarlige for dem, saa ogsaa skulle have Hjælp? Det viser sig desværre temmelig ofte i et agerdyrkende Land, at naar Tiderne ere gode for nogle, ere de daarlige for andre. Der er ingen Tvivl om, at Arbejderne og Købstadbeboerne kunne have gode Tider, naar Landmændene sige, at de ere daarlige. Konsekvent nødsages man da til en anden Gang at hde de andre Samfundsklasser Hjælp, naar de saa daarlige Tider og Landmændene gode, ved at Kornpriserne blive høje. Dette forekommer mig at være et temmelig vanskeligt Punkt.

Ogsaa mig synes de Motiver, med hvilke man i det andet Ting har stemt for dette Lovforslag, at være noget uheldigere. Det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen) nævnte „Prøveballon“, et æret Medlem i Folketinget htrede, at han hovedsagelig stemte for Lovforslaget, fordi „det vidnede om et daarligt Hoved men et godt Hjerte“, og der var endvidere et Medlem, som ogsaa det ærede kongevalgte Medlem omtalte, der stemte for det, fordi han deri saa et Middel til at saa Statskassen tømt. Bedkommende talte, saa vidt jeg ved, paa Partiets Vegne; men jeg vil dog fraraade dette at tage Patent paa en saadan Opfindelse.

Endelig forekommer det mig, at hele denne Sag let kan skade det Agrarparti, som er ved at danne sig. Det skulde gøre mig ondt, fordi jeg ønsker alt muligt godt for dette fremspirende Parti, og fordi jeg haaber, at den Bevægelse, som er kommen frem, skal blive til virkelig Gavn for vort Land. Men, gaa vi ind paa et Princip som dette, komme vi bort fra de Principper, som jeg haaber skulle være de levende for Agrarpartiet. Jeg kan og vil nemlig kun slutte mig til dette, naar det bliver et virkelig konservativt Parti, der i sit Program kæmper for en konservativ Udvikling, for Besparelser i Statshusholdningen og Kommunerne og for, hvad jeg antager særlig staar for Døren, en Omlægning af Statterne til Fordel for Landbruget. Det er sikkert Ting, vi en Gang skulle komme til at beskæftige os med.

Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig nærmere om denne Sag, men tillader mig, som jeg begyndte med, at anbefale Tinget at stemme imod det nærværende Lovforslags Overgang til anden Behandling.

Det. Hansen: Det forekommer mig at være ganske naturligt, at man i daarlige økonomiske Tider, hvor der er Nedgang omtrent i alle Virksomheder, kommer ind paa

den Tanke, at der skal eftergives i Statterne, at Statterne maa ned sættes. For saa vidt har dette Lovforslag min Sympati. Jeg kan ikke se, at den sidste ærede Taler egentlig havde Ret til at sige, at enten Forsfatteren af dette Lovforslag, Indbringeren eller overhovedet noget Parti vilde have Eneret paa at komme Statskassen. Den høje Regering har jo tømt vor Statskasse saa godt som nogen; der er saa overordentlig lidt tilbage, at der virkelig ikke er nogen, der behøver at gøre den Vren stridig. Men jeg tror, at baade den højtærede Finansminister og Rigsdagen i det hele maa være forberedt paa, at Kravene paa Nedsættelse i Statterne blive stærkere og stærkere hvert Aar, med mindre der da skulde komme særlig gunstige Konjunkturer frem her hjemme. Sagen er jo den, at i den sidste Snes Aar — saa længe den højtærede Finansminister har siddet ved Roret — have vi haft en Periode, hvor Statterne i Virkeligheden ere stegne meget betydeligt. De indirekte Statter ere, hvis jeg ikke fejler, 10—12 Millioner Kroner større aarlig, end de være, den Gang den højtærede Finansminister aab Statens Kor. Han har altsaa haft dette Beløb til at raade med eller rutte med i al den Tid. Dertil kommer jo det, som ofte omtales, nemlig Overgangen til Guldmøntfoden, der, som det synes, alle ere enige om, giver Pengene betydelig mere Vægt og Købeevne, saaledes at i Virkeligheden, foruden at de indirekte Statter positivt ere stegne saa meget, har den højtærede Finansminister for de penge, han har faaet ind, været i Stand til at købe mere, saa mere ud af dem, end han vilde have haft i en tidligere Periode. Desuagtet ere vi jo desværre komne til det Resultat, som vi alle kende, at vor Kassebeholdning, som var ganske rundelig, da den ærede Finansminister tiltraadte Regeringen, foruden at der var Reserverfonden, nu er omtrent opspist. Jeg tror, at vi maa kunne blive enige om, at Formaålet med kommende Aars Finanstyrelse maa være det at søge ved Indskrænkning i Statsudgifterne at naa til at kunne give Børaerne den Skattelettelse, som vistnok med stor Berettigelse kræves fra alle Sider. Medens jeg altsaa finder, at dette Lovforslag i Princippet for saa vidt gaar i den rigtige Retning, og medens jeg mener, at de Herrer, ogsaa den ærede Finansminister, virkelig maa være forberedte paa at komme lidt i Møde, tror jeg paa den anden Side, at det er et Fejlslut i Lovforslaget, naar det indskrænker Skattelettelsen til alene at angaa Landbruget, Hartkornsbrugerne og de enkelte Haandværkere paa Landet, som svare Byg-